

ΕΪΠΕ
ΓΕΡΩΝ...

Παλαιές και Σύγχρονες
Οικοδομητικές Διηγήσεις
και Διδασκαλίες

■ Μαρτυρία άποκαλυπτική

Σκοτεινή και δύσσομος ένώπιον του Θεού ή πίστη των αίρετικών*

Μᾶς διηγήθηκε πάλι ὁ Ἀββᾶς Θεόδουλος τὰ ἐξῆς:
Ἐπάρχει ἐδῶ, κοντὰ στὸν Φάρο (στὴν Ἀλεξάνδρεια τῆς
Αἰγύπτου), ἓνα ξενοδοχεῖο** ἀνάμεσα στὴν Ἁγία Σοφία καὶ τὸν
Ἅγιο Φαῦστο, ποῦ ἔχει καὶ ξενοδόχο.

Αὐτὸς κάποτε μὲ παρακάλεσε νὰ πάω στὸ ξενοδοχεῖο καὶ νὰ
τὸν ἀντικαταστήσω γιὰ λίγες μέρες.

Πηγαίνοντας λοιπὸν ἐκεῖ, βρῆκα νὰ φιλοξενεῖται κάποιος
μοναχὸς Σῦρος στὴν καταγωγή, ὁ ὁποῖος δὲν εἶχε τίποτε ἄλλο
ἐκτὸς ἀπὸ ἓνα στιχάρι τρίχινο καὶ πανώρασο καὶ λίγα ψωμιά.
Ἔστεκε δὲ μόνιμα σὲ μία γωνιά, νύχτα καὶ μέρα στιχολογώντας
τὸ Ψαλτήρι καὶ μὴ μιλώντας μὲ κανένα.

Ὅταν ἔφτασε λοιπὸν ἡ ἁγία Κυριακή, πῆγα σ' αὐτὸν καὶ τοῦ
λέω: «Ἔρχεσαι, κύριε ἀδελφέ, στὴν Ἁγία Σοφία νὰ μεταλάβεις τὰ
ἅγια καὶ σεπτὰ Μυστήρια;».

Αὐτὸς λέει: «Ὅχι».

Τοῦ λέω: «Γιατί;».

Μοῦ λέει: «Γιατὶ εἶμαι ἀπὸ τοὺς ὀπαδοὺς τοῦ
Σεβήρου [τοῦ Μονοφυσίτου] καὶ δὲν ἔχω μυστη-
ριακὴ κοινωνία μὲ τὴν Ἐκκλησία».

Ἀκούγοντας τότε ἐγώ, ὅτι δὲν κοινωνοῦσε μὲ
τὴν Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία
καὶ βλέποντας ταυτόχρονα τὴν κάλλιστη δια-
γωγή καὶ τὴν ἐνάρετη ζωὴ του, ἔφυγα κλαίγο-

ντας στὸ κελλί μου και, κλείνοντας τὴν θύρα, ἔπεσα κατὰ πρόσωπο ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρες καὶ Τὸν παρακαλοῦσα μὲ δάκρυα πολλὰ καὶ ἔλεγα:

«Δέσποτα Χριστέ, ὁ Θεός μας, Σὺ ὁ ὁποῖος ἀπὸ τὴν ἄφατη καὶ τὴν ἀμέτρητή Σου φιλανθρωπία ἔγειρες τοὺς οὐρανοὺς καὶ κατέβηκες γιὰ τὴν δική μας σωτηρία, Σὺ ὁ ὁποῖος σαρκώθηκες ἀπὸ τὴν Δέσποινα, τὴν Ἁγία Θεοτόκο καὶ Ἀειπαρθένο Μαρία, ἀποκάλυψέ μου ποιοὶ πιστεύουν καλὰ καὶ ὀρθά· ἐμεῖς, οἱ τῆς Ἐκκλησίας, ἢ ὅσοι πιστεύουν τὶς δοξασίες τοῦ Σεβήρου».

Καὶ τὴν τρίτη ἡμέρα μοῦ ἤρθε φωνὴ ἀοράτως πὸ ἔλεγε:

● **«Πήγαινε, Θεόδουλε, καὶ βλέπεις τὴν πίστη του».**

Πῆγα λοιπὸν ἐγὼ τὴν ἐπομένη καὶ κάθησα μπροστά του προσδοκώντας νὰ δῶ κάτι κατὰ πῶς μοῦ εἶπε ἢ φωνή.

Καὶ καθὼς ἔμεινα μία ὥρα καθισμένος καὶ ἀτενίζοντάς τον πὸ ἔστεκε καὶ στιχολογοῦσε στὴ συριακὴ γλῶσσα τὸ Ψαλτήρι, στὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου, παιδιά μου, **βλέπω ἕνα περιστέρι νὰ κάθεται πάνω στὸ κεφάλι του μουντζουρωμένο σὰν ἀπὸ μαγειρεῖο καὶ καταμαδημένο καὶ δύσοσμο.**

Τότε κατάλαβα, ὅτι **τὸ περιστέρι πὸ μοῦ ἐμφανίστηκε σκοτεινὸ καὶ δύσοσμο εἶναι ἡ πίστη του.**

Αὐτά, σᾶς μιλῶ εἰλικρινά, μᾶς τὰ διηγήθηκε μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ στεναγμοὺς ἢ μακαρία του ψυχῆ.

(*) Ἰωάννου Μόσχου, Λειμωνάριον, Κεφάλ. 106, σελ. 116, ἐκδόσεις Ἱερᾶς Μονῆς Σταυρονικήτα, Ἁγιον Ὄρος 1983. ● Ἐπιμέλ. ἡμετ.

(**) **Ξενοδοχεῖο**· ξενώνας, ἰδιαίτερα γιὰ φτωχοὺς καὶ ἀρρώστους.